

geket, de azért Sipos Domokos mégis az új erdélyi irodalom legsúlyosabb és legértékesebb tagjai közé tartozik. A *Templomrabló*, az *Édes jó Istenem, hol vagy?*, a *Karácsonyestén*, a *Hősi halál*, a *Pitymallatkor*, a *Kastélytető fellángol*, a *Rettegetes angyal*, a *Hazafelé* és a *Vajúdó idők küszöbén* című novellái az újabb magyar novellák legjobbjai közé tartoznak.

Ha azonban verseiről akarunk írni, csak azt mondhatjuk, hogy az a tizenkét vers és néhány töredék, melyet ez a kötet foglal magában, se nem jó, se nem rossz. Egy tehetséges novellista túlságosan epikus lírája ez. A nyelvezet itt-ott megkapó, az igazi nagy író kivételes tehetségére mutat, végeredményben azonban a versek nagyon is elnyújtottak és Sipos Domokos irodalmi értékelésén már alig változtatnak.

(Budapest.)

Horváth Béla.

MAGYAR NÉP.

A *Széphalom* II. évfolyamának egyik számában írtam arról, hogy mennyire megfelel minden tekintetben hivatásának a kolozsvári Minerva kiadásában és Gyalla Domokos szerkesztésében megjelenő *Magyar Nép* c. hetilap. Felszólalásomnak az volt az alkalmasszerűsége, hogy a *Magyar Szemle* egyik cikke, mely a magyar néplap kérdésével foglalkozik, csak bizonyos fenntartásokkal ismerte el a *Magyar Nép* értékét.

Most újabb adat szól ítéletem helyessége mellett. A szolnokdobokai Magyar Párt egyik vezető embere jelenti a lap szerkesztőségének, hogy a vármegye egyes (magyar—román) lakosságú községeinek román lakosai az iránt érdeklődnek, hogy nem lehetne-e a *Magyar Népből* román nyelvű kiadást is csinálni? A magyaroknál látják u. i. a lapot, olvasgatják is, de nem tudván jól magyarul, nem eléggé és nem könnyen értik meg, holott nagyon szeretnék egészen jól megérteni a benne levő hasznos tanításokat.

A multkor említettem a kiskgazdát, aki állandóan adott tejet azért, hogy a postás a megérkezés után azonnal kézbesítse neki a lapot; a szolnokdobokai románok szeretnék, ha román kiadásban kapnák meg . . . Alig hiszem, hogy ennél szebb és igazabb elismerést aratott még újság.

Jól esik ezt megállapítanom, mert ez is . . . *kulturfőlény*, még pedig olyan, amelyet ezerféle gonddal, nélkülözéssel küzdő, minden oldalról szorított emberek, de szívvel lélekkel, egész odaadással teremtenek és tartanak fenn. Ezelőtt — hiába, nem lehet mást tenni, de nem is szabad! — le kell venni a kalapot . . .

(Szeged.)

Buday Árpád.